
Black Mat Oriole
med Suki Seokyeong Kang
på Rågsveds Nya Folkets Hus
och Lerkrogen, Brännkyrka hembygdsförenings hembygdsgård
som en del av Den futuristiska orten
22.9–4.11 2018

Norra Sidan

Tensta konsthall

Black Mat Oriole
med Suki Seokyeong Kang
på Rågsveds Nya Folkets Hus
och Lerkrogen, Brännkyrka
hembygdsförenings hembygdsgård
som en del av Den futuristiska orten
22.9–4.11 2018

Suki Seokyeong Kang (Seoul) använder sig av olika medier, däribland måleri, installation och video, i ett försök att nå fram till en sammansmältning och utvidgning av måleriets metod. De olika rörelser som äger rum inuti ett sådant rytmiskt rum styr nästa målnings inriktning. Hennes praktik befinner sig mellan det abstrakta och det figurativa, det organiska och det geometriska. Hon är intresserad av att skapa ett bildspråk av balans och harmoni genom vilket hon söker skildra strukturen och ordningen i olika villkor som alla individer ställs inför i samhället. Kang studerade orientaliskt måleri vid Ewha Womans University i Seoul och måleri vid Royal College of Art. Numera bor och arbetar hon i Seoul. Bland hennes senaste utställningar kan nämnas **The 8th Climate: What Does Art Do?**, Gwangjubiennalen 2016; **As the Moon waxes and wanes**, National Museum of Modern and Contemporary Art, Gwacheon (2016); **Group Mobile**, Villa Vassilieff, Paris (2016); **Foot and Moon**, Audio Visual Pavilion, Seoul (2015) och **Grandmother Tower**, Old House, Seoul (2013).

Rågsveds Nya Folkets Hus:
Black Mat Oriole, 2017,
video, 12 min loop

Filmen visar en ensam man i ett mörkt rum. Snart börjar han röra sig i långsamma smidiga rörelser mellan två små svartvita mattor. En hand sträcks ut, den andra följer efter. En tå nuddar golvet och han tar ett litet svepande steg. Plötsligt hörs ett ihåligt ljud från ett slaginstrument, kanske i trä. Sedan åter tyst. En ny serie återhållna rörelser och suggestiva ljud, som grus som skyfflas. Dansen som mannen utför verkar rituell. Det är den också. Åtminstone har den sitt ursprung i en rituell dans, "Chunaengmu," som framfördes vid hovet inför Kejsaren av Korea.

Kang har under en längre tid arbetat med projektet **Black Mat Oriole**, (Black Mat: svart matta, Oriole: gylling, fågelart). Utifrån sitt eget konstnärskap, som innefattar måleri och skulptur, har hon använt den här dansen på olika sätt. Dels som ett annat sammanhang för sina skulpturer och målningar och dels som en undersökning av hur vi människor - rent fysiskt - förhåller oss till våra utrymmen. Kan vi som individer utöka gränserna för ytorna vi rör oss i? Går det att förflytta sig och utvidga sitt utrymme genom att vi kommunicerar med varandra? Sådana frågor kan testas och lekas med, med hjälp av den ålderdomliga koreanska dansen. Det går att meddela sig med varandra tillsammans, fast man är fokuserad på sig själv, att vidga sitt utrymme och att variera sig, trots att premisserna ser ut att vara begränsade vid en första anblick.

Utgångspunkten, den lilla plattformen utifrån vilken rörelserna kan ta sin början, utgörs av en matta. I filmen är mattorna formgivna av konstnären själv. Ursprungligen användes specialgjorda vassmattor för dansen, så kallade "hwamunseok".

I samband med att utställningen öppnas genomförs en workshop tillsammans med konstnären och kvinnor från Tensta konsthalls Kvinnokafé, som brukar träffas på konsthallen tre gånger i veckan för att arbeta med olika former av textilt hantverk och för att umgås. Med sig har de varsin matta och utifrån den traditionella dansen filmen improviserar de nya rörelser och därmed möjligheter som kan bli en del av det pågående projektet.

Kang om Black Mat Oriole: "Jag återkommer hela tiden till fundamentet för det här projektet - det enskilda utrymmet. Medan idén om det enskilda utrymmet fungerar som grundpelare för mitt konstnärskap, riktas även fokus mot den sociala kontexten och förutsättningarna för den enskildas liv.

Jag strävar efter att utveckla min studie till en sorts "instruktioner". Inte bara själva de fysiska rörelserna.

Instruktionerna har också fungerat som vägledande för skisser till mina målningar och installationer. Jag kommer att dokumentera rörelserna och instruktionerna som tillsammans definierar logiken bakom mina målningar och installationer. Med rörelserna, koreografin, kan jag också experimentera kring hur de både kan fortsätta omvandlas och hur en kan undersöka möjligheterna till rumslig expansion.

Under projektet kommer jag att följa de idéer och impulser som uppstår under dansen med varje deltagare på varsin matta, genom interaktionen mellan röster och rörelser. Det blir intressant att observera de olika tolkningarna av solodansen. Den här dokumentationen kommer i sin tur fungera som den nya visuella länken till den oändligt tänjbara och förvandlingsbara serien, vilken också kommer leda mig fram till en ny form av måleri, installation och publikation.”

Rågsveds Nya Folkets Hus
Nya Rågsveds Folkets Hus huserar i en k-märkt tegelbyggnad på Rågsvedstorget. Här inledde det kultförklarade punkbandet Ebba Grön sin musikaliska resa. Verksamheten ägs och förvaltas av det lokala föreningslivet i Rågsved och Vantör. Lokalerna upplåts till föreningsmedlemmar som kan använda dem för konferenser och möten. De anordnar kulturevenemang, driver en lokal konsthall och sköter **Andra Varvet Högdalen - södra Stockholm största secondhandbutik med eget café.**

Lerkrogen, Brännkyrka
hembygdsförenings hembygdsgård:
Kugghjul (chi-cha), 2016–2017,
FHD-video med ljud, 8 min loop
Varm och rund för en rund klippa
(Warm Round for Round Cliff),
2015–2017, tråd, målad metall
Varm och rund för en svart matta
(Warm Round for Black Mat)
2015–2016, tråd, målad metall
Tre ben kort (Three legs-short)
2013, målad metall, trä, hjul
Tung och rund (Heavy Round)
2013, målad metall

“Chi Cha” är en ålderdomlig koreansk term som betyder kugghjul. Även om ordet i dag inte längre används, är innebörden fortfarande giltig. Kang valde ”chi – cha” av två skäl: dels är hon intresserad av hur ordet låter, dels är hon intresserad av ordets bibetydelse som syftar på något som endast kan existera i en evig kollision med något annat. Verket Chi Cha består av en video, en installation och de rörelser som bildar denna komposition. Föremålen som syns i videon möter varandra och tappar sedan bort varandra. De här objekten och de repetitiva rörelserna uttrycker en vilja att förstärka nuet och innefattar de omöjliga förutsägelser av framtida förhållanden som grundar sig på det förflutna. En förlängning av den viljan återges genom de upprepade rörelserna hos personerna som agerar i videon. Hela det här urverket med rum, hastighet och position hakar i varandra likt kugghjul i en ständig rörelse. Alla föremål är noggrant och hantverksskickligt utförda med handfärgade trådar, metall och trä.

I en annan serie verk har Kang använt sig av den rumsliga berättelse som ryms i Chunaengmu, en form av solodans vid det koreanska hovet som utövades under 1800-talet. Chunaengmu kräver att de som framför dansen rör sig i återhållsamma rörelser på en fyrkantig, traditionellt vävd vassmatta. Kangs scenografi innehåller en uppsättning skulpturer, ramar, tyger och målningar: roterande ramar på hjul, hjul på ben som vilar på en rund träsockel, runda

cylindrar av metall och trä ovanpå varandra, målningar staplade på en svart matta. Hennes verk, som omfattar funna föremål och egentillverkade textilkomponenter, förflyttas ofta omkring på golvet, lutas mot väggar och mot varandra. Utställningsbesökarna uppmanas att skapa sina egna koreografier med hjälp av verket och ge sig i kast med hennes abstraktioner på egna, personliga sätt.

Lerkrogen

Byggnaden som hembygdsgården Lerkrogen ligger i är ursprungligen från 1600-talet. Gården drivs av Brännkyrka hembygdsförening och ligger i anslutning till Älvsjö Centrum i södra Stockholm. På övervåningen hålls studiecirkel och sammanträden samt ordnas visningar av hantverk och konst. Hembygdsföreningens stora bild-arkiv och böcker om bygden finns tillgängliga under särskilda tider. På söndagar under vår och höst är det öppet hus med kaffeservering. I bottenvåningen har hembygdsföreningen ett utställningsrum för bilder och föremål från det gamla Brännkyrka.

Utdrag ur intervju med konstnären av Maria Lind

Maria Lind: Hur skulle du beskriva **Black Mat Oriole** för någon som aldrig sett ditt verk?

Suki Seokyeong Kang: **Black Mat Oriole** börjar med en sorts tyngd och rörelse som är "inramade" av en liten ruta, i det här fallet en matta, i ett system. Det här verket riktar inte in sig på en enda betydelse, utan uttrycker istället den bestående möjligheten att systematisera "en" roll genom kroppen, blicken och positionen inom ett givet utrymme. **Black Mat Oriole** hänger ihop med mina målningars storlek och skapar en minsta möjliga plattform som man kan stå på. Sedan börjar jag att undersöka hur målningar förflyttas och sprider sig över ytan och hur det som har hänt, det förflutna, finns med.

Titeln, **Black Mat Oriole**, är en sammansättning av orden "Black Mat," och "Oriole." (vävstare el gylling, en fågelart). I det här sammanhanget kan "oriole" härledas från Chunaengmu, som översätts "gyllingens vårdans". Den här solodansen från den koreanske Joseon-dynastin (1392-1897), är en långsam dans som uppförs på en fyrkantig matta, hwamunseok. Den svarta mattan i mitt verk representerar en individs territorium och de rörelser som kan göras inom ramen för det. Genom den här tolkningen strävar jag att gradvis visa på individens osynliga områden och förhållningssätt. Genom att överföra hovdansen till en individs gester ville jag beskriva tidsspännet genom långsamma rörelser och visa hur en individs röst och gester skulle kunna beteckna och utöka vissa utrymmen. Det vill säga, jag porträtterar gyllingens rörelser på den svarta mattan för att erbjuda individen en synlig "röst".

ML: Jag blir nyfiken på ditt fokus på det individuella i en tid när många konstnärer snarare vill undersöka det kollektiva, grupper och andra former av grupperingar. Kan du berätta mer om det här intresset?

SK: Fokuset på det individuella i mina verk är en förutsättning för att förstå hur vi kan skydda våra egna hjärtan och känna tillit till varandra för att röra oss framåt tillsammans. När jag tänker på måleri funderar jag över hur jag ska förhålla mig till det synliga och det osynliga fyrkantiga utrymmet och med vilka tankar som jag kan fylla det med. Det är bakgrunden till den plats som jag står på nu, både mina nuvarande tankar och traditioner från det förflutna. Dessutom vill jag, baserat på den här tidserfarenheten, visa att det vi kallar "här och nu" är uppbyggt av den individuella inställningen och rörelserna som avvägs av samhället.

På det sättet vill jag lyfta fram kopplingen mellan de här formerna av rörelser och en individs känslor genom vad jag tror är en "måleri-anknuten" handling. Jag upplever det som att om vi respekterar och bibehåller varje människas territorium, kommer de här individuella rörelserna vid ett visst ögonblick att löpa samman och stå ansikte mot ansikte med varandra.

ML: Skulle det vara möjligt att som del av Black Mat Orioles beskrivning, tala om dess materialitet? Hur är den gjord? Vad är det för material?

SK: Black Mat Oriole består av olika material, som har kommit fram efter en längre tankeprocess och experimenterande med struktur och form. Som jag nämnde tidigare implicerar Black Mat Oriole ett minimalt utrymme på vilket en individ kan stå. På ett mer formellt sätt kan man säga att det utrymmet representerar fyrkanten som mitt måleri utgår ifrån. Och det här (o)synliga utrymmet kopplas till mitt sökande efter tyngd och balans. De strukturella och konstruktionsmässiga metoderna i moduler som finns i upplevelsen av måleriet som ett rumsligt koncept har utvidgats i form av rörelser som jag kallar aktiviteter (activations), via tyngd, kropp, färger och texturer. Inuti Black Mat Oriole, koncentreras materialen genom att de hela tiden krockar och gnuggas mot varandra. Materialen som används i processen

innefattar tråd, stål, trä och restbitar av läder – taktila material – såväl som dokumentation och språk, en rad kroppsliga rörelser i kropp och vikt.

ML: Snarare än att tänka på vad konst är, föredrar jag att fundera kring vad konst "gör". Vad gör Black Mat Oriole, enligt dig?

SK: Först tänkte jag mig själv stående på svart matta. Som jag sa tidigare, så är den svarta mattan lika stor som mina målningar och den minsta plats som där en människa kan stå. Jag tror att det samtidigt blir en utgångspunkt och en ankomstplats – härifrån kan vi bestämma vartåt vi vill titta och vart vi vill gå.

När jag närmar mig min konstnärliga process, betraktar jag seendet och tänkandet som två utgångspunkter. Att uttrycka vad de här två aspekterna "gör" och "agerar" genom ett verk är det minsta jag kan göra som konstnär i vårt samhälle.

Att "göra", för mig, slutar inte heller med att avsluta ett verk, utan jag fortsätter min konstnärliga undersökning och försöker utvidga verket. Trots att vissa av mina verk förmedlar den tid det tar att skapa verket, så förekommer tillfällen då det förblir osynligt. Även om processen döljs av det färdiga objektet så hoppas jag att betraktaren engageras av sina egna tankar för att komma åt det de vill och behöver för att kunna tolka verket. Vartefter de går genom installationen hoppas jag också att de i sin tur kommer att ifrågasätta både konsten och konstnären: varför jag använde just det materialet, den formen. De bidrar till "görande"-delen i verket genom att svara på de här frågorna utifrån hur de rör sig genom verket och sedan delar sina tankar.

ML: Det finns ofta ett inslag av grammatik i dina verk, uttryckt genom former och rörelser. Det finns ett system i sättet som saker kombineras som vare sig är berättande eller verbal. Vad tänker du om det här "lingvistiska draget"?

SK: Det som intresserar mig i hur man kan se och tänka, såväl som hur vi "gör", är återkommande i min konst. Det sätt på vilket jag förhöll mig till måleri för första gången var genom traditionell målerisk kontemplation över hur man kan tänka och koppla ihop konstnärens andning och linje. Under den processen formades – särskilt orientaliskt måleri – min inställning till hur jag mötte världen. Att uttrycka vad det betyder att se och även vad jag tänker i det ögonblicket är för mig vad jag kan "göra" genom mina verk.

Mina tankar är bitar som består av väldigt korta stavelser som utökas till större enheter som satts samman av de här bitarna. De här enheterna utgör en sorts grammatik, eller en visuell mening som består av mina tankar och förhållningssätt. Jag vill expandera de "lingvistiska dragen" som du nämnde när det gäller mina äldre verk.

ML: Ibland tänker jag på 1920-talets avant garde och deras abstrakta utflykter i relation till dina verk. Å ena sidan intresserar de sig för universella kategorier och å andra med ganska konkreta sociala och politiska utopier. Om något universellt från den tidens konstnärliga experiment är en del av dina verk, skulle jag föreslå att det är det "poetiska". Känner du igen det och i så fall hur?

SK: De tankar jag har i nuet, de just nämnda personliga berättelserna och processerna i mina verk och historiska ögonblick, syftar alla till att komma fram från det förflutna till nuet. De aspirerar till att sammansmälta ögonblick i det förflutna med nuet och sedan kliva framåt härifrån. Jag tycker att det förhållningssättet är poetiskt .

Om avant-garde experimenten på 1920-talet kan läsas som en illustration över hur sociala experiment och historiska rörelser samsas inom en enda idealiserad form, uttrycker mina verk, även om de tar sin utgångspunkt i en annan tid och plats, också evigt utvecklande tankar och känslor för att uttrycka ett enda syfte – hur man kan

representera essensen av tid genom enkla strukturer och former (så som Jeong, *Constellation on the Black Mat*).

ML: Balans som fenomen förekommer ofta i dina verk och kroppens rörelser brukar inte vara så könsrelaterade. Ibland tycks rörelserna i de performativa verken vara lånade från rörelser som liknar fysiskt arbete, ändå är de eleganta och koreograferade som dansföreställningar. Vad är dina tankar kring förhållandet mellan kroppsligt arbete och koreografi?

SK: Det finns långsamma rörelser som kommer ur fysisk rörelse och upprepade konstruktions- och upplösningshandlingar. De är inspirerade av *Grandmother Tower* (utställning på Old House, 2013), eftersom det handlar om en berättelse om hur de isärplockade enheterna staplas på varandra och separeras. Därutöver är potentialen i rörelsen förstärkt genom de rörliga bilderna i en video.

Jag skapade en video som sätter konsten i rörelse och expanderar den till nästa sida i historien. Jag hoppas att det kommer att fungera som en plattform för arbetet eller att det skapar utrymme för möjligheten att förkroppsliga personliga tankar och röster. Det är för att peka på mina verk mot var de är just nu, deras förflutna och det närvarande och deras potential att röra sig mot en annan plats i framtiden.

Inledningarna till långsamma och återhållna rörelser är inte relaterade till en performativ koreografi – rörelser för agerandets skull – utan för vikten, dimensionerna, en möjlig uppsättning rörelser.

Kangs utställning ingår i projektet Den futuristiska orten som uppmärksammar de paralleller som finns mellan förorter och landsorter i dagens Sverige. Trots en till synes stor skillnad har landsorten och förorten idag många gemensamma nämnare: de är drabbade av att skolor och annan samhällsservice stänger, jobb försvinner och att en strukturell underordning är på väg att cementeras. Landsortens och förortens parallella förhållanden finns i koncentrerad form i Stockholms län. Inom projektet genomförs platsspecifika konstprojekt i Hallstavik, Rågsved, Sorunda och Tensta. Konstnärerna kommer från olika delar av världen och speglar det starka intresse för "det lantliga", hantverk och slöjd samt matproduktion och naturtillgångar som kännetecknar de yngre generationerna.

Projektet genomförs och aktiveras i samarbete med boende i de olika orterna. Utöver Kang deltar konstnärerna Anne Low (Vancouver) på Sorunda Folkets Hus och Tensta konsthall fram till oktober 2018; Christian Nyampeta (Kigali/Amsterdam/New York) på Hallstaviks Folkets Hus och Etnografiska museet i oktober 2018; och Joar Nango (Tromsö) på Tensta konsthall och Nälsta gård, Spånga Fornminnes- och Hembygds gilles gård, i februari 2018.

Datum:

Lördag 22.9 13:00–15:00

Vernissage och performance med Suki Seokyeong Kang och Tensta konsthalls Kvinnocafé. På Rågsveds Nya Folkets Hus

Söndag 23.9 13:00–15:00

Vernissage på Lerkrogen, Brännkyrka hembygdsförenings hembygdsgård

Måndag 24.9 13:00–15:00

Händernas arbete, workshop med Suki Seokyeong Kang på Lerkrogen, Brännkyrka hembygdsförenings hembygdsgård

Personal på Tensta konsthall

Ailin Moaf Mirlashari
värd

Didem Yildirim
produktionskoordinator
och ljudtekniker
Fahyma Alnablsi
receptionsansvarig
och språkcaféledare
Fredda Berg
värd

Hanna Nordell
producent
Henny Josefsson
värd

Isabella Tjäder
kommunikatör
Makda Embaie
assistent

Maria Lind
chef

Muna Al Yaqoobi
assistent Kvinnocafé
Nawroz Zakholy
assistent

Nina Svensson
förmedling
Paulina Sokolow
kommunikatör
Rasmus Sjöbeck
värd

Installation
Didem Yildirim

Praktikanter
Ockie Bagül Dogan
Aya Urhammer

Tack till
Ewa Egerbladh
Inga-Lill Persson

Med stöd av Statens Kulturråd

Den futuristiska orten är ett samarbete mellan Folkets Hus och Parker, Stockholms läns museum och Tensta konsthall. I projektet ingår även Hallstavik Folkets Hus och Häverödal hembygdsförening; Rågsveds Folkets Hus och Brännkyrka hembygdsförening; Sorunda Folkets Hus, Sorunda hembygdsförening och Sorunda Hemslöjdsvänner; samt Spånga Fornminnes och Hembygds-gille och Etnografiska museet.

Folkets Hus och Parker
www.folketshusochparker.se
08-452 25 00

Stockholms läns museum
www.stockholmslansmuseum.se
08-586 194 10

Tensta konsthall
www.tenstakonsthall.se
08-36 07 63

STOCKHOLMS
LÄNS
MUSEUM

Den futuristiska orten är ett samarbete mellan Folkets Hus och Den futuristiska